

kunde dog alligevel ønske at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed derpaa, saa meget mere som han selv har erkendt, at der er ulovmæssige Forhold til Stede derude, som ere alt andet end gode og heldige. Jeg kunde altsaa ønske, at den højtærede Minister, naar vi overhovedet skulle leve under Privilegiesystemet, mulig vilde have Blikket noget henvendt herpaa baade af Hensyn til de rejsende, virkelige Skuespillere og af Hensyn til det Publikum paa Landet og i Provinsbyerne, der vel, lige saa vel som Kjøbenhavn, have Lov til at kræve noget bedre Kunst. Efter disse Bemærkninger skal jeg altsaa sige, at jeg for mit Vedkommende, skønt ugerne, men tvungen af Omstændighederne, slutter mig til det lille Forslag, der foreligger her, og haaber, at vi i Mellemtiden maa kunne faa en bedre Ordning fremsat i Lovform og faa et Lovforslag vedtaget endelig her i Tinget, der maatte kunne medføre i alt Fald en nogenlunde rimelig Ordning af vore højst forkvaklede Teaterforhold.

Formanden (Sofus Høgsbro): Jeg vil dog bede ærede Medlemmer om at holde sig saa nær som muligt til det foreliggende Forslag og ikke komme ind paa Teaterforholdene i Almindelighed. Tiden er knap, da Samlingen vel nærmer sig sin Slutning, saa vi maa indskrænke os til det højst nødvendige.

Berntsen: Naar jeg og mine Partifæller, der ere Medlemmer af det Udvalg, hvortil Folketinget har henvist de Teaterforslag, som i Aar ere fremsatte for det høje Ting, ikke ere Medforslagsstillere af det foreliggende Forslag, er det ikke, fordi der ikke har været givet os Anledning dertil. Tværtimod, de ærede Forslagsstillere, som udgøre Udvalgets Flertal, have forespurgt, om vi ønskede at være Medforslagsstillere, og jeg skal derfor kortelig begrunde, hvorfor jeg for mit Vedkommende ikke har kunnet tiltræde det foreliggende Forslag. Det ligger simpelt hen i, at jeg har den Opfattelse, at det først og sidst maa være dette Tings Hovedopgave at bringe Statsteatrets, det kongelige Teaters i mange Maader saa uheldige Forhold i den bedst mulige Orden, saa snart dette paa nogen Maade kan ske. Det Forslag her beskæftiger sig jo kun hovedsagelig med de private Teatre, og jeg mener ikke, der er nogen Anledning for Udvalget til i særlig Grad at tage de private Teatrets Forhold og økonomiske Af-færer under Overvejelse uden i Forbindelse med det kongelige Teaters Forhold. Men

jeg erkender, hvad ogsaa blev anført af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at nu ere vi saa langt henne paa Samlingen, at der næppe kan være grundet Haab om, at Udvalget selv med den allerstørste Arbejdsevne og Energi vil kunne bringe noget ud af Teaterforslagene i Aar. Jeg ser derfor ikke, at der er nogen Fare for, at man lader ogsaa de private Teatres Forhold henstaa uforandrede indtil næste Aar, hvor jeg haaber — og hvad jeg altsaa har den ærede Ordførers Ord for — at Flertallet med Iver vil kaste sig over at faa en Ordning af Spørgsmaalet om Teaterforholdene, og særlig det kongelige Teaters Forhold, i det hele taget. Den ærede sidste Taler, der jo er Medforslagsstiller, betegnede dette Forslag som et Lovforslag, hvis Hovedhensigt var at bibeholde vore „nuværende, elendige Teaterforhold“. Men det forekommer mig, at det er en saare lille Opgave at sætte sig som Forslagsstiller, at man stiller Forslag om Opretholdelse af de nuværende, elendige Teaterforhold. Det behøve vi næppe at stille Forslag om; de elendige Forhold have vi og beholde vi nok, indtil vi faa et virkeligt Resultat af Teaterlovene. Men, som sagt, jeg mener, det maa være Hovedformaalet for dette Ting at bringe Statsteatrets Forhold i Orden, og derefter kan man saa se, om man kan naa videre og faa Tid og Lejlighed til ogsaa at beskæftige sig med de private Teatres Forhold. Naar man endelig vil beskæftige sig med Loven af 12te April 1889, kan jeg heller ikke se, hvorfor man da alene opholder sig ved dette ene Spørgsmaal om at give ny Bevillinger i Fremtiden. Der er jo et andet Forhold i den nævnte Lov, det er lige saa presserende at faa bragt under Overvejelse og komme til et endeligt Resultat med, og det er Spørgsmaalet om det kongelige Teaters Pligtrepertoire. Det Forhold er det jo ogsaa paatrængende at faa under Overvejelse, da der nu er hengaaet 10 Aar, siden Loven af 12te April 1889 udkom. I denne Lov findes der jo en Bestemmelse om, at hvis det kongelige Teater i Løbet af de 10 Aar fra Lovens Ikrafttræden til nu ikke har opført en vis Række af Stykker, ville disse kunne opføres af andre, af de private Teatres Direktører, og vedblive ikke at være Særeje for det kongelige Teater. Det vil jo være i ærede Medlemmers Erindring, at ved det Privilegium, som det kongelige Teater fik under 11te September 1750, fik det Eneret til Opførelse af Skuespil her i Kjøbenhavn. Denne Eneret blev ophævet ved Loven af 12te April 1889,